

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Concordia. Pia Et Vnanimi Consensv repetita Confessio
fidei & doctrinæ Electorum, Principvm Et Ordinvm Imperii,
atq[ue] eorundem Theologorum, qui Augustanam
Confessionem amplectuntur**

Lipsiæ, 1606

IX. De Excommunicatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35443

ille crediderat iam aduenisse, vt fides eius de venturo Messia, eum apud induratos & incredulos Iudæos non captiuam teneret, sed vt sciret, se saluandum esse per presentem Messiam, & hunc cum Iudæorum turba non negaret, nec persequeretur, &c.

Quid multis? Enthusiasmus insitus est Adamo & filijs eius à primo lapsu vsq; ad finem mundi, ab antiquo Dracone ipsis veneno quodam implantatus & infusus, estq; omnium hæresiu, & Papatu, & Mahometismi origo, vis, vita & potentia. Quare in hoc nobis est constanter perseverandū, quod Deus non velit nobiscum aliter agere, nisi per vocale verbum & sacramenta, & quod, quidquid sine verbo & sacramentis iactatur, vt spiritus, sit ipse diabolus. Nam Deus etiam Mosis voluit apparere per rubum ardentem, & vocale verbū. Et nullus Propheta, siue Elias, siue Elisæus, Spiritum sine decalogo siue verbo vocali accepit. Et Iohannes baptista nec concipiebatur sine Gabrielis præcedente verbo, nec in matris utero saliebat sine Mariæ verbo. Et Petrus inquit: Prophetæ non ex voluntate humana, sed Spiritu sancto inspirati, locuti sunt, sancti Dei homines, qui sine verbo externo non erant sancti, nec à Spiritu sancto, vt non sancti, seu profani, ad prophetandum impulsis; sed sancti erant, inquit Petrus, cum per eos Spiritus sanctus loqueretur.

2. Pet. I.

IX. De Excommunicatione.

MAiorem illam excommunicationem, quam Papa ita nominat, nõ nisi ciuilem pœnam esse ducimus, non pertinentem ad nos ministros Ecclesiæ. Minor autem, quam nominat, vera & Christiana est excommunicatio, quæ manifestos & obstinatos peccatores non admittit ad sacramentum & communionem Ecclesiæ, donec emendentur, & scelera vitent. Et ministri non debent confundere hanc Eccle-

siasticam poenam seu excommunicationem, cum poenis civilibus.

X. De Initiatione, Ordine, & Vocatione.

SI Episcopi suo officio rectè fungerentur, & curam Ecclesie & Euangelij gererent, posset illis nominis caritatis & tranquillitatis, non ex necessitate, permitti, ut nos & nostros concionatores ordinarent, confirmarent, hac tamen conditione, ut seponerent omnes larvas, præstigiæ, deliramenta, & spectra pompæ ethnicæ. Quia verò nec sunt, nec esse volunt veri Episcopi, sed politici dynastæ & Principes, qui nec concionantur & docent, nec baptizant, nec cœnam admittunt, nec vllum opus & officium Ecclesie præstant, sed eos, qui vocati munus illud subeunt, persequuntur & condemnant, profectò, ipsorum culpâ, Ecclesia non deferenda, nec ministris spolianda est.

Quapropter, sicut vetera exempla Ecclesie & Petrum nos docent, idoneos ad hoc officium ipsi ordinare debemus & volumus. Et hoc nobis prohibere non possunt, etiam secundum sua ira, quæ affirmant etiam ab hæreticis Ordinatos, verè esse ordinatos, illam ordinationem non debere mutari. Et Hieronymus scribit de Ecclesia Alexandrina, eam primùm Episcopis, presbyteris, & ministris communi operam gubernatam fuisse.

XI. De Coniugio Sacerdotum.

Quòd coniugium prohibuerunt, & diuinum oneratum sacerdotum perpetuo cœlibatu oneratum, malitiosè sine omni honesta causa fecerunt, & eo Antichristi, tyrannorum, & pessimorū nebulosum